

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a členiek senátu JUDr. Jany Zemkovej PhD. a JUDr. Gabriely Gerdovej v právnej veci navrhovateľky: **M. T., s.r.o.**, B., zastúpená: *A. K. B. – Ď., s.r.o., D.*, proti odporkyňi: **Rada pre vysielanie a retransmisiu**, Dobrovičova č. 8, Bratislava, o opravnom prostriedku navrhovateľky proti rozhodnutiu odporkyne č. RP/3/2010 zo dňa 12.01.2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne č. RP/3/2010 zo dňa 12. januára 2010 **z r u š u j e** podľa § 250l ods. 2 OSP v spojení s § 250j ods. 2 písm. e/ OSP a vec **v r a c i a** odporkyňi na ďalšie konanie.

Navrhovateľke náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e

I.

Napadnutým rozhodnutím č. RP/3/2010 zo dňa 12.01.2010 odporkyňa (ďalej aj rada) rozhodla podľa § 4 ods. 1 až 3 a § 5 ods. 1 písm. g/ a h/ zákona č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z.z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 308/2000 Z.z.) postupom podľa § 71 zákona č. 308/2000 Z.z., že navrhovateľka ako účastníčka správneho konania č. 307-PLO/O-4353/2009 porušila:

- I. Povinnosť ustanovenú v § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. tým, že dňa 26.09.2009 o cca 11.10 hod. odvysielal program *W.*, ktorý by mohol ohroziť morálny vývin maloletých, za čo mu bola uložená podľa ustanovenia § 64 ods. 1 písm. d/ v spojení s § 67 ods. 5 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z.z. sankcia – pokuta vo výške 3 320 €.
- II. Za porušenie povinnosti ustanovenej v § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z. tým, že dňa 29.09.2009 o cca 11.10 hod. odvysielala program *W.*, označením ktorého ako nevhodného pre vekovú skupinu maloletých do 15 rokov došlo k nesprávnemu uplatneniu jednotného systému označovania, za čo uložil navrhovateľke podľa § 64 ods. 1 písm. d/ v spojení s § 67 ods. 3 písm. c/ zákona č. 308/2000 Z.z. sankciu – pokutu vo výške 670 €.

V odôvodnení rozhodnutia odporkyňa použila zákon č. 308/2000 Z.z. v znení účinnom od 15.12.2009.

II.

Proti rozhodnutiu odporkyne podala včas opravný prostriedok navrhovateľka namietajúc, že z odôvodnenia rozhodnutia odporkyne je zjavné, že odporkyňa použila novú právnu úpravu a to aj napriek tej skutočnosti, že program *W.* bol odvysielaný pred dňom nadobudnutia účinnosti novej právnej úpravy zákona o vysielaní a retransmisii. Z tohto dôvodu poukazuje na neexistenciu prechodných ustanovení zákona č. 308/2000 Z.z. v novej právnej úprave, umožňujúcich použitie novej právnej úpravy aj na konania a skutky subjektov, ku ktorým došlo pred dňom nadobudnutia účinnosti novej právnej úpravy. Uvedeným postupom rada porušila základný princíp právneho štátu zakotvený v článku 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len Ústava SR) a preto je napadnuté rozhodnutie nezákonné.

Rovnako navrhovateľka namietala použitie ustanovenia § 67 ods. 3 písm. c/ zákona č. 308/2000 Z.z. novej právnej úpravy, podľa ktorého rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby okrem vysielateľa prostredníctvom internetu od 663 € do 66 837 €, ak nezabezpečil klasifikáciu a označenie programov alebo iných zložiek programovej služby (§ 20 ods. 4) v súlade s podmienkami ustanovenými osobitným predpisom. Poukázal aj na znenie § 67 ods. 3 písm. c/ citovaného zákona v znení do 14.12.2009.

V dôsledku uvedenej skutočnosti, teda pre nedostatok uvedenia presvedčivých dôvodov použitia novej právnej úpravy zákona o vysielaní a retransmisii je podľa názoru odvolateľa napadnuté rozhodnutie ako celok individuálnym správny aktom, ktorý v žiadnom prípade nemôže na jeho adresáta a teda odvolateľa pôsobiť presvedčujúco.

Na podklade uvedeného navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie odporkyne č. RP/3/2010 zo dňa 12.01.2010 zrušil a priznal odvolateľovi náhradu trov konania.

III.

K podanému opravnému prostriedku sa písomne vyjadrila odporkyňa dňa 22.03.2010 uvádzajúc, že posudzovaný program bol odvysielaný dňa 26.09.2009, pričom odporkyňa nespochybňuje, že dňa 12.01.2010, teda v čase vydania rozhodnutia RP/3/2010, postupovala podľa právneho predpisu platného a účinného v čase rozhodovania, t.j. postupovala podľa zákona č. 308/2000 Z.z. v znení zákona 498/2009 Z.z. účinného od 15.12.2009.

Odporkyňa zdôrazňuje, že navrhovateľka bola v oznámení č. 5461/2009 zo dňa 17.12.2009, teda bezprostredne po tom, čo nadobudol účinnosť zákon č. 498/2009 Z.z. upovedomená o tom, že odporkyňa bude postupovať v správnom konaní č. 307-PL0/O-4353/2009 podľa účinných právnych predpisov, teda podľa zákona č. 308/2000 Z.z. v znení zákona č. 498/2009 Z.z. Navrhovateľka bola súčasne vyzvaná, aby sa k tejto skutočnosti vyjadrila, čo však navrhovateľka v priebehu správneho konania neurobila a uvedený postup nenamietala. Z tohto dôvodu považuje odporkyňa uvedenú argumentáciu za zjavne účelovú.

Odporkyňa poukázala ďalej na znenie článku 1 ods. 1 Ústavy SR, ako aj na zákaz spätného retroaktívneho pôsobenia správnych predpisov, resp. ich ustanovení. Uviedla, že zákon č. 498/2009 Z.z. neobsahuje intertemporálne, prechodné ustanovenie, ktoré by explicitne riešilo otázku správnych konaní vo veci zistenia stavu v dodržiavaní právnych predpisov, ktoré sa začali pred 15.12.2009. Aplikáciou novej právnej úpravy tak dochádza k uplatneniu tzv. nepravej retroaktivity, teda k aplikácii nového právneho predpisu na následky vyplývajúce zo situácií vzniknutých v dobe účinnosti predchádzajúcich právnej úpravy. Základ retroaktivity právnych noriem je zdôvodnený požiadavkou právnej istoty a ochrany legitímneho očakávania fyzických a právnických osôb, pričom novelou zákona č. 308/2000 Z.z. neprišlo k ohrozeniu právnej istoty a legitímneho očakávania navrhovateľa. Zákon č. 498/2009 Z.z. neobsahoval ustanovenia, ktoré by rade uložili povinnosť aplikovať na právne vzťahy vzniknuté za účinnosti dovtedajších právnych predpisov, dovtedajšie právne predpisy. Preto rada dňa 12.01.2010 bola povinná konať výlučne na základe vtedy účinného právneho predpisu a teda nemohla aplikovať zákon č. 308/2000 Z.z. v znení účinnom do 14.12.2009.

Poukazujúc na uvedené skutočnosti, keďže odporkyňa má za to že v dostatočnej miere zistila skutkový stav, na ktorý správne aplikovala relevantné ustanovenia zákona navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie č. RP/3/2010, ktoré vydala dňa 12.01.2010, potvrdil.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne na základe podaného opravného prostriedku, preskúmal rozhodnutie

odporkyne postupom podľa § 246 ods. 2 písm. a/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len OSP) v spojení s § 64 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z.z., na pojednávaní súdu dňa 13.05.2010 z dôvodov uvedených v opravnom prostriedku a po oboznámení sa s ústnymi vyjadreniami zástupcov účastníkov konania, ako aj s obsahom administratívneho spisu č. 307-PLO/O-4353/2009 dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľky je dôvodný.

Z obsahu spisového materiálu, ktorý bol predložený súdu vyplýva, že v tejto veci bolo začaté správne konanie oznámením o začatí správneho konania č. 307-PLO/O-4353/2009 zo dňa 26.10.2009, ktoré bolo doručené advokátovi navrhovateľky dňa 13.11.2009. V spise sa nachádza prepis/popis programu *W*. zo dňa 26.09.2009, ďalej opätovná výzva na vyjadrenie k podkladom pre rozhodnutie v správnom konaní zo dňa 24.11.2009, ktorá bola doručená advokátovi navrhovateľky dňa 02.12.2009, ďalej vyjadrenie navrhovateľky k začatému správne konaniu, ako aj oznámenie o zmene zákona č. 308/2000 Z.z., ktoré adresovala odporkyňa dňa 17.12.2009 navrhovateľke, oznámenie bolo doručené dňa 21.12.2009.

Na podklade uvedeného bolo súdom zistené, že navrhovateľka dňa 26.09.2009 o 11.10 hod. odvysielala program *W*. Obsah odvysielaného programu nebol medzi účastníkmi sporný. Sporným zostalo právne posúdenie veci - najmä vyriešenie spornej otázky aké znenie zákona č. 308/2000 Z.z. je potrebné v danom prípade aplikovať, či znenie zákona účinné v čase spáchania skutku alebo v čase vydania napadnutého rozhodnutia. V tomto prípade odvysielaním uvedeného programu mala byť porušená povinnosť vysielateľa televíznej programovej služby – § 20 ods. 3 a § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z obsahu napadnutého rozhodnutia rady zistil, že odporkyňa aplikovala na zistený skutkový stav zákon č. 308/2000 Z.z. v znení zákona č. 498/2009 Z.z., ktorý nadobudol účinnosť dňa 15.12.2009.

Podľa § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. v znení účinnom ku dňu 26.09.2009 programy alebo iné zložky programovej služby, ktoré by mohli ohroziť fyzický, psychický alebo morálny vývin maloletých alebo narušiť ich duševné zdravie a emocionálny stav, sa nesmú vysielat' v čase od 6.00 hod. do 22.00 hod.

Podľa § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z. v znení účinnom ku dňu 26.09.2009 na základe klasifikácie programov podľa vekovej vhodnosti je vysielateľ programovej služby povinný na ochranu maloletých zaviesť a uplatňovať jednotný systém označovania ustanovený podľa osobitného predpisu 28a) (ďalej len „jednotný systém označovania“).

Podľa § 67 ods. 3 písm. c/ zákona č. 308/2000 Z.z. v znení účinnom ku dňu 26.09.2009 rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby od 663 € do 66 387 € a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 99 € do 19 916 €, ak nezabezpečil klasifikáciu a označenie programov (§ 20 ods. 4) alebo neuplatnil toto označenie v rámci ním vysielanej programovej služby.

Podľa § 67 ods. 5 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z.z. v znení účinnom ku dňu 26.09.2009 rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby od 3 319 € do 165 969 € a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 497 € do 49 790 €, ak vysielala programy a iné zložky programovej služby, ktoré by mohli ohroziť fyzický, psychický alebo morálny vývin maloletých alebo narušiť ich duševné zdravie alebo emocionálny stav v čase od 6.00 hod. do 22.00 hod. (§ 20 ods. 3).

Zákon č. 308/2000 Z.z. v znení účinnom ku dňu 12.01.2010 obsahuje nasledovnú úpravu:

Podľa § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. programy alebo iné zložky programovej služby, ktoré by mohli ohroziť fyzický, psychický alebo morálny vývin maloletých alebo narušiť ich duševné zdravie a emocionálny stav, sa nesmú vysielat' v čase od 6.00 hod. do 22.00 hod.

Podľa § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z. na základe klasifikácie programov podľa vekovej vhodnosti sú vysielateľ televíznej programovej služby a poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie povinní na ochranu maloletých zaviesť a uplatňovať jednotný systém označovania ustanovený podľa osobitného predpisu(28a) (ďalej len „jednotný systém označovania“).

Podľa § 67 ods. 3 písm. c/ zákona č. 308/2000 Z.z. rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby okrem vysielateľa prostredníctvom internetu od 663 € do 66 387 € a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 99 € do 19 916 €, ak nezabezpečil klasifikáciu a označenie programov alebo iných zložiek programovej služby (§ 20 ods. 4) alebo nezabezpečil časové zaradenie programov alebo iných zložiek programovej služby v súlade s podmienkami ustanovenými osobitným predpisom 28a) (§ 20 ods. 5).

Podľa § 67 ods. 5 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z.z. rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby okrem vysielateľa prostredníctvom internetu od 3 319 € do 165 969 € a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 497 € do 49 790 €, ak vysielala programy a iné zložky programovej služby, ktoré by mohli ohroziť fyzický, psychický alebo morálny vývin maloletých alebo narušiť ich duševné zdravie alebo emocionálny stav v čase od 6.00 hod. do 22.00 hod. (§ 20 ods. 3).

Podľa článku 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len Ústava SR) výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

Podľa článku 2 ods. 2 Ústavy SR štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Súd je v konaní podľa článku 46 ods.2 Ústavy SR pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy zodpovedný za to, že preskúma zákonnosť uloženej sankcie na základe princípov materiálneho právneho štátu.

Podľa článku 50 ods. 6 trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Neskorší zákon sa použije, ak je to pre páchatel'a priaznivejšie.

Na rozdiel od retroaktivity súvisiacej s trestným konaním, ktorú Ústava SR výslovne upravuje článkom 50 ods. 6, ochrana pred retroaktivitou právnych účinkov v ostatných veciach podľa právneho názoru ústavného súdu je implikovaná v princípe právneho štátu ustanoveného článkom 1 ods. 1 Ústavy SR (Ján Drgonec: Ústava Slovenskej republiky, komentár, druhé vydanie, Heuréka 2007).

Poukazujúc na uvedené, prihliadnuc aj na čl. 6 a 7 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení Protokolu č.11, dospel senát najvyššieho súdu k záveru, že v tomto prípade je potrebné rozhodnutie odporkyne zrušiť (§ 250l ods. 2 OSP v spojení s § 250j ods. 2 písm. e/ OSP), keďže na posúdenie správneho deliktu, ktorý je vymedzený vo výroku rozhodnutia odporkyne použila rada zákon, ktorý v čase, keď sa skutok stal nebol účinným.

V ďalšom konaní bude preto úlohou odporkyne na zistený skutkový stav aplikovať zákon č. 308/2000 Z.z. v znení účinnom v čase, kedy sa posudzovaný skutok stal, t.j. ku dňu 26.09.2009.

O trovách konania rozhodol súd podľa § 250l ods. 2 OSP v spojení s § 250k ods. 1 veta prvá OSP tak, že vo vyhlásenom rozsudku priznal navrhovateľke náhradu trov konania. Navrhovateľka si uplatnila náhradu trov konania v podanom opravnom prostriedku, ale bez špecifikácie a bez ich vyčíslenia.

Najvyšší súd vo vyhlásenom rozsudku síce priznal navrhovateľke právo na náhradu trov konania, ale navrhovateľka vôbec, teda ani v lehote tri dni od vyhlásenia rozsudku (§246c ods. 1veta prvá OSP v spojení s § 151 ods. 1 OSP) trovy právneho zastúpenia nevyčísliła a nedoručila vyčíslenie trov súdu.

Z obsahu súdneho spisu súd zistil, že ku dňu vyhlásenia rozsudku iné trovy okrem trov právneho zastúpenia navrhovateľke nevznikli (§ 151 ods. 2 OSP), súd jej preto nepriznal náhradu trov konania, keďže v tomto prípade nie je viazaný rozhodnutím o prisúdení náhrady trov konania v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, t.j. vo výroku vyhláseného rozsudku.

P o u č e n i e: Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok (§ 250ja ods. 6 OSP).

V Bratislave dňa 13. mája 2010

Za správnosť vyhotovenia:
Alena Augustiňáková

JUDr. Ivan R u m a n a , v.r.
predseda senátu